

utilizatorilor. Așadar, lucrarea reprezintă invitația la o călătorie ludică, riguros dezvoltată și construită în jurul pasiunii noastre comune – jocul și utilizarea acestuia în bibliotecă”. Jocul este văzut drept element transformator în activitatea BM.

Lucrarea *Ludicul în activitatea bibliotecii publice. Vademecum pentru bibliotecari*, semnată de dr. conf. Lidia Kulikovski este prețioasă și prin referințele sale bibliografice, de mare actualitate și de interes pentru comunitatea bibliotecară, lectura volumului generând satisfacție intelectuală și curiozitate vie.

ORIENTAREA SPRE CUVÂNT...

Vitalie RĂILEANU

Am citit cu mare plăcere versurile lui Virgil Andronescu, incluse în volumul *Semne și cuie*, care sunt orientate spre *cuvântul confesiv*, privite cu adorație, dar și... cu un pic de nedumerire, cu spaimă chiar, pentru că de aici, de la cercetarea sensurilor tainice, se așteptă totul în poezie: „am trăit, cândva demult/ când încă

se mai putea scrie/ cu-n bețișor pe pământ/ pe pământul de pe sicrie./ când inima/ îmi ardea mocnit/ aprinsă de o scânteie/ când încă destinul/ nu-mi era înlănțuit/ și în mine mai trăia doar o femeie./ acum vorbesc ca un mut/ prin semne de poezie/ albe ca oasele din pământ/ înlănțuite de scânduri și cuie/ cine încă mă ascultă?!/ doar cerul gol/ și negru pământul/ care încă mă mai rabdă/ care încă mă mai înfioară/ chip săpat în amintire/ și de înger și fiară” (*Cuie și semne*).

Căutarea unui lirism mai direct, mai descătușat de mitul modern al cuvântului – mit născut într-o literatură, în fond, de atitudini livrești – nu apare în versurile

lui Virgil Andronescu ca o întoarcere retro, deoarece poetul ne oferă o poezie ce se consemnă numai la atitudini sentimentale, răvărșindu-se pe o albie dezarticulată, comună, de rău condamnat la dispariție, la lipsa de relief: „Cade timpul peste mine./ Avalanșă-n miez de iarnă./ Timp ars precum o toamnă care/ Vine, pleacă... nici prezentul.../ Nu-i decât o clipă-n sine,/ Nestatornic sunt și eu,/ El e muntele încremenit/ În trecut și-n viitor./ Nicidecum nu mi aparține,/ Iară eu nu-i mai aparțin (*Nu îmi aparțin*).

Printr-o tehnică foarte simplă, faptul trăit, o dramă personală, capătă în versurile din *Semne și cuie*, dimensiunea particulară a poeziei. Ele, versurile, sunt prinse riguros între hotarele unei experiențe directe și vorbesc mereu despre viață, despre timpul ce-l trăim: „Ce-a trecut în veci rămâne,/ Timpul e în noi, și-atât./ Ce-i trecut nu mai învie,/ Nici în cer, nici pe pământ./ Clipa-i clipă, zboară fum,/ Pleacă scurtă în trecut/ Arde flacăra ce lasă scrum,/ E sfârșit, nu-i din coasta noastră,/ Este un timp universal,/ Unde clipa nu-i firească/ În eternul ancestral” (*Printre clipe*).

Virgil Andronescu nu se sfiște să recurgă direct la concepte în poezie sau să folosească metafore perfect traductibile în concepte: „Îmi este dor de Lumea mea/ din fiecare zi/ și de bucuria că erai/ minunea mea continuă/ făcând Cerul să-mi plătească/ tribul prin poezie/ când băteam la poarta/ îngerilor necăjiți/ amuțit sunt acum/ în cer/ și aici pe pământ/ toate mă dor de dor/ încercând să deschid/ poarta Cerului/ cu iarba firelor/ În numele vieții/ lasă-mă să mor!” (*Lumea mea de fiecare zi*).

Cuprinsul acestui volum își stăpânește ispita de o așezare peste adâncurile ei care pare a fi masca tragică a omului contemplativ... O mare nedumerire sfâșietoare plutește peste melancoliile citadine ale acestei poezii, peste sentimentele inocente, peste *Celelalte cuie*: „Mi te-ai arătat în vis:/ Erai cu Christos de mână/ Și aceea-i sângera,/ Celelalte cuie/ Ți le țineai în palma ta./ Mă priveai plângând.../ El mă îndemna să vin,/ Să te țin de mână./ Și de cuie/ Să am grijă cum le țin./ Aveai chip de sfântă/ Și te bucurai de noi;/ Eu de tine,/ El de tine,/ Și-am rămas/ Să-i ștergem rana,/ Cu-n sărut./ Amândoi/ de noi plângând!” (*Celelalte cuie*).

Virgil Andronescu este un poet care dorește să simtă mai acut nevoia de a dialoga cu Cititorul său, căruia i se adresează: „Străpung cu stiloul coasta hârtie/ din interiorul sângerează cuvinte/ titlul ridică ochii spre cer:/ iertați-l domnilor critici/ că știe ce face/ și fără voia noastră sacrosanctă!/ apoi capul poveștii cade/

pe umerii curbați ai ideilor/ mâinile frazelor tremură/ două orizontale orizonturi/ bătute în semne de exclamare/ întregul trup al textului răstignit/ suferă în așteptarea izbăvirii eterne:/ facă-se voia ta Cititorule!” (*Întru iertarea tuturor semințiilor cuvintelor*).

Această frumoasă imagine, elaborată cu grijă, lăsată să cadă cu mare pricepere în vers, servește bine acestui cuprins de poeme confesive, care dezvăluie un ideal artistic ce se bazează exclusiv pe cultul scrisului frumos: „Știu că la început a fost doar Cuvântul!”, încheie poetul.

ESEURI DESPRE LUMEA DE AZI DE ALESSANDRO BARICCO

Ivan PILCHIN

Alessandro Baricco este, fără îndoială, unul dintre cei mai apreciați și citați intelectuali italieni și, în general, europeni ai momentului. În afara faptului că este un scriitor de succes, autor a câtorva romane-bestsellere, Baricco mai este muzicolog și realizator de emisiuni radio și TV, dramaturg și regizor de film. De-a

lungul mai multor ani, publică cronici de actualitate și eseuri în cele mai mari ziare italiene, *La Stampa* și *La Repubblica*. Adunate la un loc, aceste eseuri au fost editate în câteva volume, cel mai cunoscut dintre care a devenit, probabil, volumul *Barbarii. Eseu despre mutație* (tradus, în 2009, și în limba română), în care Baricco încearcă să surprindă schimbările generate de tehnologiile contemporane și impactul lor asupra culturii și civilizației.

În anul 2021, la editura „Humanitas” din București, într-o remarcabilă traducere realizată de Anamaria Gebăilă, a apărut o nouă carte de cronici și eseuri semnate de Alessandro Baricco. Cartea, intitulată *Bun venit la circ: Eseuri despre*

